

tumai a modern fegyveriparnak, hogy bizony az angol *Purdey, Csürcsil, Holland, A. Field* stb. hírneves fegyvergyáros-czégek elsőrendű gyártmányaival minden tekintetben kiállják az összehasonlítást, sőt bizonyos tekintetben, így az izléses kiállítás szempontjából, gyakran még felettük is állnak az angol fegyvereknek. *Lövésbeli precizitásukról is szintén hasonlót mondhatok.* Nem egy olyan belga és német gyártmányú kakasnélküli fegyver volt kezemben, mely a 8-as számú keménysőrétet 80—90 lépésnyi távoból a leggyönyörűbben terítette a legkiválóbb átütő képességgel! Pedig ezek a belga és német fegyverek egészen potom árú furulyák voltak a 3—600 forintos, horribilis árú angol fegyverekhez képest: 120, 150 és 180 forintba került darabjuk, legfinomabb első

rendű damasztcsövekkel! De finom, szolid kiállítás tekintetében a 120 forintos is versenyzett a 300 forintos ejektoros angol gyártmányokkal Ezt pedig nem elfogultságból állítom, de a legbehatóbb tanulmányozás és összehasonlítás alapján teszem nyilvánvalóvá. De sőt bizvást állíthatom azt is, hogy *anyag* tekintetében se áll felette az angol fegyvergyártmány a hasonló minőségű belga, avagy német gyártmányúknak, sőt az összehasonlításból az tűnt ki, hogy eltekintve az igen finom, rendkívül drága angol fegyverektől, az olcsóbb minőségűek szolid kiállítás s egészben véve igazi jó anyag és *tiszta kidolgozás* tekintetében *alig*, vagy éppen *nem is mérkőzhetnek* a belga és német elsőrendű fegyverekkel — s ez nem csak a Hammerles-ekre, de a kakasos angol fegyverekre, tehát általában véve is áll. Érthetetlen tehát az a rajongás, a melylyel némelyek az angolon kívül más fegyverek iránt oly föltétlen exclusivitással viseltetnek!

Bizonyára nagy része lehet ebben annak az angolmajmoló hóbortnak, mely oly feltétlen hódolója és bámulója mind annak, a mi angol, nem is szólva itt azokról a zsebflanzoló, úrhatnám «gentlemanok»-ról, kik azt hiszik, hogy nem is lehet jó fegyver az olyan, a melyikért legalább is 4—600 forintot ki nem dobnak — az ablakon, csupán mert »sic«, a gavalléri kvalitást emelő körülmény koczkás habitus, tökhaj-fejfedő és koczkás észjárás mellett angol puskával is bírni! Pedig hát a király az összes főhercegekkel s magas vendégeivel egyetemben, a legnemesebb vadászegyszerűséggel, *Angliától távol készült* fegyverekkel felszerelve áll ki s felel meg horribilis eredményyel a vadászbecsületnek! Gödöllőn lehet ezt nagyon tanulmányozni, — de ám egyetlen angol puskát se látni senki kezében is.

De nem kívánom tovább részletezni ezt a dolgot, csak hangsúlyozom, hogy immár — a mit részemről rövid időnek előtte lehetetlennek tartottam volna, — az angol fegyverek s kivált a Hammerles-ek, leszorultak arról a mindenek felett álló piederstől, melyre a tájékozatlanság emelte őket!

LakatosKároly.

(Vége következik.)

ORNITHOLÓGIA.

Bíbiczlile (*Chaetus gregaria*, Pall.) a magyar orniszban.

Halvágó-sas (*Pandion haliaetus*.)

A bíbiczlile Magyarországon még eddig nem észleltett, ámbar *Fritsch* (Vög. Europ. 320. l.) azt mondja, hogy: »A bíbiczlile Nyugat-Ázsiát és Kelet-Afrikát lakja és kivételesen megjelenik

Dalmáciában, Magyarországon, Németországban, Olaszországban és Dél-Spanyolországban«. *Fridvaldszky János* az »Aves Hungariae«-ban *Fritsch* nyomán e fajt a függelékben (188. l.) sorolja föl a kétesek között. Nincs tudomásom arról, hogy bárki is a bíbiczlilét eddig megbízható adatok alapján konstataulta volna hazánkban.

A bíbiczlilének Magyarországon való elfordulásáról egy frissen lőtt példány után csak ez évben sikerült meggyőződnöm, mely példányt véletlenül kaptam kézhez.

Szeptember 29-én ugyanis *Tata Tóváros* környékén, *gróf Eszterházy Ferencz* uradalmán, egy általuk ismeretlen madarat lőttek, melyet meghatározás és preparálás végett egy helybeli preparátornak küldtek volt be. A preparátor sem ismervén föl a fajt, hozzám hozta a Magy.

Nemz. Muzeumba a még friss állapotban lévő madarat. Én természetesen azonnal fölismertem az őszi tollazatban lévő fiatal bíbiczlilét s mindent elkövettem, hogy azt megszerezsem a Magyar Nemz. Muzeum gyűjteménye részére, a hol annak legméltóbb helye is lett volna. Sajnos azonban, a gróf nem volt hajlandó ezen érdekes trofeájától megválni s így az első hiteles magyar példánya a bíbiczlilének *gróf Eszterházy Ferencz* uradalmi gyűjteményét fogja ékesíteni, pedig az volna a cél, hogy az ilyen zoológiai ritkaságok a legelső magyar tudományos intézetben: a Magyar Nemzeti Muzeumban összegyűjtve, a nemzet közkincsét képezzék! A világhírű *British Museum* madártani gyűjteménye éppen hazafiai áldozatkészségének köszönheti világgraszoló gazdagságát.

Kelt Budapesten, 1900. október 18.

Dr. Madarász Gyula.